

REISVERSLAG NR 20 VAN FRED EN NELIE MET DE ALCEDO

We gaan weer verder met onze zwerftocht op de Middellandse Zee. In het laatste verslag van september vorig jaar wisten we nog niet of we dit jaar in de Middellandse Zee zullen blijven of de Alcedo terugvaren naar Nederland. Uiteindelijk besluiten we dit jaar in de Middellandse Zee te blijven, maar er pas na de ergste hitte van juli en augustus naar toe te gaan. Dus voldoende tijd voor ons plan om zoveel mogelijk vrienden en kennissen te bezoeken. Van dat plan is niets terechtgekomen. De reden is dat, naast het verzamelen van een voorraad

brandhout, het schilderen van de kozijnen en het uitgraven en doorspoelen van de

drainage rond het huis, we een paar enorme klussen op ons hadden genomen. Met zijn tweeën hebben we de twaalf luiken van de Koespot gerestaureerd en deels vervangen, we hebben een kapschuur van 8x4 m gebouwd en de 17 m

lange steiger gerestaureerd en van nieuwe

planken voorzien. Ook hebben we geprobeerd met een drone te vliegen opdat we dit verslag van mooie luchtfoto's zouden kunnen voorzien. Helaas heeft de drone het begeven nadat hij in botsing was gekomen met de paal van het ooievaarsnest, tweemaal van het dak op de grond was gevallen en twee keer appelmoes heeft gemaakt van de appels in de appelbomen.

Nelie in de nok

De schuur is klaar

Het is nu 8 augustus en na de koffie vertrekken we met de auto naar Griekenland. Na twee dagen bij Jörg en Viola (dochter van Fred) in Duitsland rijden we in één keer 1100 km naar Ancona in Italië waar we doodmoe aankomen om de veerboot naar Griekenland te nemen. De overtocht duurt 16 uur en we slapen 10 uur aan één stuk. Overal liggen mensen te slapen op stoelen en banken, hele families bivakkeren op

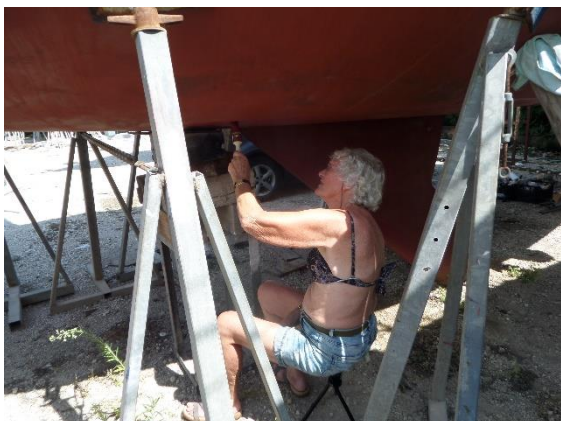
tweepersoons opblaasmatrassen en één gezin heeft zelfs in een luxe ruimte met een bar en gokkasten de tafels en de

stoelen opzijgeschoven om een tent op te kunnen zetten. Het zal allemaal wel niet volgens de regels zijn, zoals vaker in Griekenland. Wat zijn wij blij dat we ons de luxe van een hut permitteren, zelfs als het vacuumtoilet het begeeft en de pot dus steeds voller wordt, we geregeld voor een gesloten deur staan omdat de sleutelkaart niet werkt, het niet erg schoon is en de airco rammelt. 11 augustus komen we aan op het eiland Lefkas in Griekenland waar we eten bij vrienden voordat we 's avonds op zoek gaan naar de Alcedo die in de baai van Vliho op het droge op ons ligt te wachten.

Op de werf waar de Alcedo ligt is het stil. Vanwege Maria Hemelvaart is de werf tot en met 16 augustus gesloten. In Griekenland is het een nationale feestdag. Met mijn niet katholieke achtergrond ben ik toch wel benieuwd en lees dat volgens de katholieke leer eigenlijk gesproken moet worden van Maria Tenhemelopneming in plaats van Hemelvaart. Ze is namelijk niet zoals haar zoon Jezus op eigen kracht ten hemel gevaren maar door haar zoon ten hemel gevoerd, waar ze nu met lichaam en ziel verblijft. Ik beschik over onvoldoende fantasie om me hier iets bij voor te kunnen stellen. Zal wel een gebrek van mijn opvoeding zijn.

We hebben dus ruim de tijd om de Alcedo klaar te maken voor de tewaterlating. We zweten wat af met 35 graden zonder wind, maar dat is voor jullie niets bijzonders want Nederland beleeft momenteel een vergelijkbare hittegolf. Wel hebben wij het voordeel dat hier uitgebreid gebruik wordt gemaakt van de siësta, waar wij vol overgave aan meedoen. Een tegenvaller is dat het hydraulische systeem om het midzwaard omhoog te kunnen halen tijdens onze afwezigheid behoorlijk olie heeft gelekt. Drie jaar geleden was er ook zo een lek, dat we niet konden vinden. Toen heb ik de hele pomp gedemonteerd waarna ik pas kon zien dat er een klein scheurtje in het oliereservoir zat. Wat we toen konden repareren door een nieuw reservoir uit Engeland te laten komen. Daar hebben we nu geen zin in en geen tijd voor, dus we vertrekken met hopelijk voldoende olie om het reservoir geregeld bij te kunnen vullen en hopen stilletjes dat de lekkage niet erger wordt. Morgen is Maria Hemelvaart voorbij en kunnen we antifouling kopen om het schip helemaal klaar te maken en een afspraak maken voor de tewaterlating.

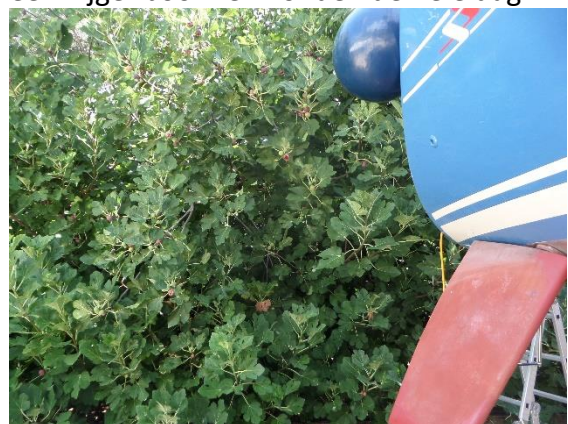

Nelie brengt de antifouling aan

Domme pech, ik heb de dieselfilters vervangen, maar het lukt me niet de nieuwe filters te vullen met diesel. Dat moet verholpen worden voordat we te water kunnen. Monteur Takis op de werf benaderd die zegt dat hij het

verschrikkelijk druk heeft en langs zal komen als hij tijd heeft. Dat schiet dus niet op. Ten einde raad probeer ik toch nog maar een keer het opvoerpompje van de diesel. Weer lijkt het niets te doen, maar na 300 slagen begint er diesel in het eerste filter te komen. Nu blijf ik doorpompen en vullen beide filters zich. Als het schip in het water ligt ga ik de motor wel proberen. Takis is helemaal opgelucht dat ik hem niet meer nodig heb. Vanmiddag komt een tankauto de dieseltank vullen en is de planning dat we morgenochtend het water ingaan. Eindelijk zwemmen vanaf het schip. Alhoewel we horen net dat er een kwallenplaag heerst waar je gemene steken van oploopt.

Donderdagmorgen om 10 uur worden we weggesleept van onze plek waar we constant in de vijgen trapt. Gelukkig geen paardenvijgen. We stonden onder een vijgenboom en konden de hele dag

heerlijke rijpe vijgen plukken vanaf ons achterdek.

Wat een opluchting de motor start gelijk. Even de boegschroef proberen en het blijkt dat ik links en rechts verwisseld heb. Moet ik later veranderen. We hebben nog geen reisplannen gemaakt en varen naar de baai Abelike, slechts 7 Nmjl verwijderd van de werf in Vliho. Geen wind dus het wordt een rustig motortochtje. Na een uur herinner ik me de schroefasproblemen van vorig jaar (tijdens het varen waterlekage) en inspecteer het schroefaslager. Tot mijn grote schrik verbrand ik bijna mijn handen. Vorig najaar heb ik het vetkoord vervangen en de pakking waarschijnlijk te vast aangedraaid. Had ik veel eerder moeten checken, want de kans is nu groot dat het vetkoord keihard is geworden en dan heb ik weer dezelfde problemen als vorig jaar. Tijdens het varen draai ik het deksel van de pakking flink los, maar het lager koelt nauwelijks af. Gek genoeg lekt er ook geen water met de losgedraaide deksel. De klussenlijst voor deze reis begint alweer te groeien. Ook lukt het niet om de monitoring van de zonnepanelen en de accuspanning aan de praat te krijgen. Eerlijk gezegd word ik een beetje depressief van de weer toenemende klussenlijst.

We gooien het anker uit in de baai Abelike op het eiland Meganissi. Twintig jaar

geleden lag ik in deze prachtige baai met drie andere schepen. Nu liggen er 50 schepen voor anker en is er een groot restaurant en vanaf sommige grote catamarans dreunt de discomuziek. Niet om vrolijk van te worden. We springen in het heerlijke water en ik ga met de snorkel kijken of het anker zich heeft ingegraven. Het anker ligt 8 m diep en normaal zou ik vanaf de oppervlakte het anker moeten kunnen zien, maar nu moet ik naar beneden duiken om te zien dat het anker zich heeft ingegraven. Een hele geruststelling met zoveel dicht bij elkaar geankerde schepen. Dat het water niet zo helder is als ik verwachtte is niet zo vreemd met de 80 schepen die veelal hun toilet in het zwemwater lozen. Maar we zijn allang blij dat er geen kwal te bekennen is.

De toch wel verfrissende duik in het water en een licht briesje maken het een stuk aangenamer dan toen we op de werf lagen. We beginnen te genieten en besluiten nog een dag in deze baai te blijven liggen en hier plannen te maken voor onze zoektocht naar minder volle baaien en mooie plaatsjes. Een volgend verslag kan wel eventjes duren en het is de vraag of er nog wel een volgend verslag komt. We zijn namelijk van plan om het heel rustig aan te gaan doen met veel ankeren in mooie baaien en daar is misschien geen boeiend verhaal van te maken. Kortom, we verheugen ons op een zorgeloos bejaardenreisje.